

Kommissionen drar följaktligen den slutsatsen att de argument som Republiken Slovakien framfört under det administrativa förfarandet i förevarande fall inte ska godtas och vidhåller sin ståndpunkt att Republiken Slovakien inte har uppfyllt de skyldigheter som anges i ansökan.

- ⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, 2009, s. 1).
- ⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 610/2013 av den 26 juni 2013 om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengen gränserna), Schengenavtalets tillämpningskonvention, rådets förordningar (EG) nr 1683/95 och (EG) nr 539/2001 och Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 767/2008 och (EG) nr 810/2009 (EUT L 182, 2013, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Amtsgerichts Kehl (Tyskland) den 28 september 2018 –
Brottmål mot UY**

(Mål C-615/18)

(2018/C 445/11)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Amtsgerichts Kehl

Parter i det nationella målet

Staatsanwaltschaft Offenburg

mot

UY

Tolkningsfrågor

1. Ska unionslagstiftningen, särskilt direktiv 2012/13⁽¹⁾ och artiklarna 21, 45, 49 och 56 FEUF, tolkas på så sätt att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det – enbart på grund av att den tilltalade inte har hemvist i denna medlemsstat, utan i en annan medlemsstat – är möjligt att i ett brottmål bestämma att den tilltalade ska utse ett delgivningsombud för att kunna delges ett strafföreläggande, vilket får till följd att strafföreläggandet kommer att vinna laga kraft och det därmed skapas rättsliga förutsättningar för det straffrättsliga ansvaret för den tilltalades senare handlande (bindande verkan av omständigheterna i målet (*Tatbestandswirkung*)) även om den tilltalade i själva verket inte kände till strafföreläggandet och det inte på samma sätt som vid delgivning av strafföreläggandet när den tilltalade har hemvist i medlemsstaten är säkerställt att den tilltalade faktiskt har fått kännedom om strafföreläggandet?
2. Om den första frågan besvaras nekande: Ska unionslagstiftningen, särskilt direktiv 2012/13 och artiklarna 21, 45, 49 och 56 FEUF, tolkas på så sätt att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det – enbart på grund av att den tilltalade inte har hemvist i denna medlemsstat, utan i en annan medlemsstat – är möjligt att i ett brottmål bestämma att den tilltalade ska utse ett delgivningsombud för att kunna delges ett strafföreläggande, vilket får till följd att strafföreläggandet kommer att vinna laga kraft och det därmed skapas rättsliga förutsättningar för det straffrättsliga ansvaret för den tilltalades senare handlande (bindande verkan av omständigheterna i målet (*Tatbestandswirkung*)) och den tilltalade, när denna brottsliga handling lagförs, åläggs mer omfattande skyldigheter i subjektivt hänseende när det gäller att faktiskt få kännedom om strafföreläggandet än den tilltalade skulle ha om han eller hon hade hemvist i medlemsstaten, så att det blir möjligt att lagföra vederbörande på grund av oaktsamhet?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, 2012, s. 1).